

været, var Per dog ikke saa lidt opfyldt af det; og da han sad ved Aftensbordet i Bøstrup Præstegaard, gav han sig til at tale om sin Oplevelse paa en Maade, som Svigerforældrene tydeligvis ikke syntes om. Saasnart han mærkede det, tav han ogsaa. Hvorpaa Svigerfaderen ytrede med en Vending, han sædvanlig brugte, naar hans Nabopræst kom paa Tale:

»Ja, det er et stakkels beklagelsesværdigt Menneske! Jeg har oprigtig ondt af ham. Han skulde blot aldrig have været Præst!«

Straks den næste Dag satte Per sig til at udfærdige den Redegørelse, Pastor Fjaltring havde anmodet om. Han gjorde sig megen Umage med den, renskrev den tilsidst paa et stort Ark tykt Papir og tilføjede ovenikøbet et omhyggelig udført Grundrids af hele Præstegaardens Engtilligende.

En Ugestid senere, da hans Vej en Dag igen førte ham ad Borup til, kørte han ind i Præstegaarden for at aflevere Dokumentet. Præsten, der var saa lidt vant til, at man viste ham Opmærksomheder, blev ganske rørt ved Synet af det smukke Arbejde og takkede ham hjertelig; og da Per straks vilde gaa, blev han helt ulykkelig og bad ham undskylde, dersom han ved hans forrige Besøg maaske havde været noget uoplagt. For at faa ham til at blive trykkede han ham egenhændig ned i sin Sofa, og det varede nu ikke længe, før